

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zšr mor. výn. z 21. srpna 1922 ustanovila na základě § 15 zák. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z. mor., ježto příslušný okr. škol. výb. v L. nikoho nepresentoval, st-le, jediného kompetenta, definitivním odborným učitelem chlapecké školy měšťanské v Litovli a uvědomila o tom okr. škol. výbor s vyzváním, aby zpravil o tom ustanoveného s podotknutím, že dekret mu bude doručen, až jeho ustanovení nabude právní moci.

K odvolání, které podal okr. škol. výbor, min. škol. nař. rozhodnutím zrušilo výnos zšr-y z důvodu, že k žádosti Jana B. nelze vůbec vzít zřetele, ježto došla k příslušnému školnímu výboru po uplynutí lhůty konkursní, kteráž vypršela dnem 15. května 1922, a nebylo tudíž uchazeče, k jehož ustanovení by mohlo podle platných předpisů býti přikročeno, resp. jehož presentaci byl by mohl v předepsané lhůtě okr. školní výbor vykonati.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost vycházejíc zřejmě z názoru, že st-l byl na řečené místo odborného učitele ustanoven, namítá, že mu způsobeno bylo bezprávím, že žal. úřad toto jeho ustanovení zrušil, pokládaje jeho kompetenční žádost za podanou opožděně, neboť jednak jest prý v rozporu se zák., pokládati za den dojití žádosti, jak učinil úřad, onen den, kterého došla žádost k onomu okr. škol. výboru, v jehož obvodu se místo obsazovalo, jednak i skutkové zjištění, že se tak stalo po dni 15. května 1922, jest vadné.

Avšak podle § 50 zák. o školách národních ze 14. května 1869 č. 62 ř. z. ustanovuje učitele na veř. školách národních zem. úřad školní, a podle §§ 15, 10, 12 i 13 zák. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z. moravská zšr — neučiní-li ten, kdo má právo presentovati (jmenovati), ve lhůtě zák. ustanovené žádné presentace, — vstoupí pro tento případ v jeho práva, sama zvolí žadatele a vyhotoví dekret jej ustanovující. Dosažený pak nabývá ze svého jmenování práv teprve, když mu podle zásad § 110, odst. 2 def. řádu škol. a vyuč. (min. nař. z 29. září 1905 č. 159 ř. z.) byl doručen dekret o jmenování. Dokud dekret ten jmenované osobě nebyl dodán, jde o pouhý vnitřní postup úřadů školských, z kterého osobě jmenované subjektivní práva ještě nevzešla (sr. nál. tohoto soudu Boh. 1339 adm.).

V daném případě jest nesporno, že jmenovací dekret st-li ještě doručen nebyl, proč st-l nemůže pro sebe vůbec ještě odvozovati nějakých práv z aktu zšr-y. Nemohl tudíž nezákonností resp. vadami řízení, které stížnost vytýká, dotčen býti st-l v nějakém svém subjektivním právu, jak § 2 zák. o ss má na zřeteli, i jest jeho stížnost, pokud to vytýká, bezdůvodnou.

č. 3126.

Státní zaměstnanci: Kterak jest naložiti s darem z milosti, povoleným jako přírůvek k pensii, při úpravě pense podle zák. č. 99/1922?

(Nález ze dne 16. ledna 1924 č. 495).

V ě c: František F. v R. (adv. Dr. Jindřich Fleischmann z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (kom. úředník Václ. Voborník) stran přípočtu daru z milosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zsp v Praze výnosem ze 7. března 1922 používajíc zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. upravila Jindřichu F., profesoru státní prům. školy v. v. bytem v R., pensi z dosavadních 4681 K 60 h ročně, kromě níž požíval daru z milosti ročních 600 K, přiznaného mu k pensi čís. rozhodnutím z 3. května 1916, na 7606 K 8 h přiznáním 75 procent z pensijní základny 10.008 K; při tom nevzala zřetele k uvedenému daru z milosti.

Žádost st-le z 5. července 1921 za přípočet tohoto platu, kterýž jest řádně nabytým právem a jehož zápočet do pensijní základny odpovídá prý i zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, jež odkazuje na předpis odst. 3 §u 1 zák. ze 17. prosince 1919 č. 3 Sb. ex 1920 resp. zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Podle 3. odst. § 1 zák. z 17. prosince 1919 č. 3 Sb. ex 1920, zvyšujícího odpočivné požitky státních zaměstnanců, ve znění čl. I. zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. »dary a přídavky z milosti se do požitků podle předchozích ustanovení vyměřených započtou« a podle čl. III. posléze uvedeného zák. provedením zák. nesmí nikdo býti zkrácen na svých dosavadních celkových požitcích.

Stížnost namítá, že žal. úřad nesprávně vyložil uvedený předpis, ustanovující z á p o č e t přídavek z milosti, tvrdíc, že tato norma může znamenati jedine, že sluší dary z milosti p ř i p o č í t á v a t i k požitkům. To prý vychází jednak z ostaniho obsahu zákona, jednak z důvodové zprávy k zákonu, konečně pak jest i v souhlasu s tím, že podle zprávy rozpočtového výboru byla k účelům zápočtu darů z milosti preliminována zvláštní úhrada. Ostatně prý i prov. nař. k zák. 99/1921 z 15. července 1921 č. 234 Sb. (§ 2) jest v rozporu s prováděným zák. a proto neplatno.

Nss neuznal stížnost důvodnou, neboť není nejmenší příčiny, aby svrchu uvedený předpis zákonný o poměru přídavek z milosti k pensi poskytnutých k nově upraveným pensijním požitkům vykládán byl ve smyslu jiném, než odpovídá d o s l o v n é m u jeho znění a než v souhlasu s ním učinil úřad. Podle doslovného znění z á p o č e t j a k o p r a v ý o p a k p ř i p o č t u nezvyšuje kvantum, jehož se týká. V daném případě pak takto usuzovati sluší tím spíše, že zák. č. 99/1921 v čl. I. ohledně zcela obdobných zápočtů užívá promiscue výrazu »vpočte se«.

Nějaký jiný předpis, ze kterého by se snad dalo souditi na význam slova »zápočtu« stížností tvrzený, v cit. zák. obsažen není.

Leč ani v důvodových zprávách k osnově zákona nelze pro výklad stížnosti nalézti nějaké opory. Naopak zpráva výboru tisk č. 2028 k zák. č. 3/1920 uvádí, že bude nutno běžné dary a přídavky z milosti, jež k některým požitkům kdysi byly povoleny k vůli stejnému nakládání v p o č í t a t i d o z v ý š e n í p o ž i t k ů zákonem prováděného. Důvodová zpráva vládní tisk č. 1313 k zák. 99/1921 pak uvádí zase

zcela zřejmě proti názoru stížnosti, že ustanovení o započtení darů a přídavků z milosti přejímají se z dosavadního textu zákona, ježto není důvodu, který by nutkal k tomu, aby se upustilo od zásady v něm projevované; ve zvláštních případech, kde podle nového ustanovení § 1, odst. 3 se do pense z a p o č t e dosavadní dar nebo přídavek z milosti, jenž byl náhradou za to, že se zaměstnanci jistá služební doba do pense nezapočítala, bude l z e tuto náhradu i pro budoucnost zachovati udělením nového daru (přídavku) z milosti k upravené pensí. I z důvodové zprávy státně-zřízenického výboru vysvítá zřejmě, že zákonodárce stál na stanovisku, že staré přídavky z milosti k pensím mají býti zvýšením podle nové pensijní úpravy konsumovány, neboť by jinak nemohla tato důvodová zpráva předpokládati, že přepočítáním nároků dosavadních na nároky z tohoto zákona vzešlé mohlo by v jednotlivých případech dojít k s n í ž e n í nároků dosavadních.

Takovému případnému poškození bylo nutno čeliti ustanovením, jež vsunuto bylo státně-zřízenickým výborem jako konečná věta čl. III. zák.

Důsledkem tohoto ustanovení, zabraňujícího zkrácení zaměstnance na jeho dosavadních celkových požitcích, musí býti ovšem ponechána zaměstnanci i po nové úpravě pouze ona částka daru nebo přídavku z milosti, která zvýšením pense absorbována nebyla. Takovými případy ospravedlněna by byla i zdůrazňovaná stížností zvláštní úhrada pro vyšší výdaje, vyvolané se zřetelem k přídavkům z milosti, ač ovšem v tom, že rozpočet vyhradil zvláštní úhradu pro platy určitého způsobu, nespočívala by vůbec ještě zákonná normace, že platu sluší k plnění nějakého účelu skutečně i použití a že ten účel má býti plněn.

Nař. rozhodnutí jest tudíž zcela v souhlasu se zákonem i slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti, aniž bylo třeba bráti v úvahu vývod stížnosti, že prováděcí nařízení 234/1921, jsouc v rozporu se zák. 99/1921, jest neplatné, když nař. rozhodnutí svůj výrok opřelo nikoli o toto nař., nýbrž j e n o zákon, a aniž bylo třeba přihlédnouti k námítce přednesené při líčení, že v daném případě jde nikoli o dar z m i l o s t i, nýbrž o zákonitou součást pensijních požitků, neboť písemná stížnost sama s t o h o t o právního hlediska proti nař. výroku nebrojila, nýbrž výslovně uznávala, že jde o dar z milosti (§ 18 zák. o ss).

Č. 3127.

**Obecní notáři (Slovensko): Kdo jest příslušný k pro-
počtení služební doby obecním notářům ustanoveným čsl. stát. úřed-
níky?**

(Nález ze dne 16. ledna 1924 č. 496.)

V ě c: Gejza J. v Žilině proti ministerstvu vnitra a ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska (odb. rada Kar. Ludwig) stran počítání služební doby.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí ministerstva vnitra se odmítá jako nepřipustná. Naříkané rozhodnutí ministerstva s plnou mocí pro správu Slovenska se zrušuje pro nezákonnost.